

Sygnatura akt IV Ka 252/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Agnieszka Połyniak (spr.)
Sędziowie :	SO Elżbieta Marcinkowska SO Mariusz Górski
Protokolant :	Marta Synowiec

przy udziale funkcjonariusza Służby Celnej w W. R. T.

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2013 roku

sprawy **K. Ś.**

oskarżonej z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 54 § 1 i 2 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 10 stycznia 2013 roku, sygnatura akt III K 757/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy oskarżonej za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. C. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 252/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 stycznia 2013 roku w sprawie sygn. akt III K 757/12 Sąd Rejonowy w Wałbrzychu uznał K. Ś. winną tego, że w warunkach czynu ciągłego w okresie od 24 sierpnia 2005 r. do 31 maja 2006 r. nie ujawniła właściwemu organowi podatkowemu tj. Naczelnikowi Urzędu Celnego w W. przedmiotu ani podstawy opodatkowania w postaci sprzedaży oleju opałowego za pomocą odmierzacza paliw ciekłych w ilości łącznej 98 788.00 litrów o wartości szacunkowej 296 364.00 złotych, oraz że nie złożyła za te miesiące w terminie tj. do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu w którym powstał obowiązek podatkowy, deklaracji podatkowych dla podatku akcyzowego, tj. do 25 września 2005 r. za miesiąc sierpień 2005 r., do 25 października 2005 r. za miesiąc wrzesień 2005 r., do 25 listopada 2005 r. za miesiąc październik 2005 r., do 25 grudnia 2005 r. za miesiąc listopad 2005 r., do 25 stycznia

2006 r., za miesiąc grudzień 2005 r., do 25 lutego 2006 t. za miesiąc styczeń 2006 r., do 25 marca 2006 r. za miesiąc luty 2006 r., do 25 kwietnia 2006 r., za miesiąc marzec 2006 r., do 25 maja 2006 r. za miesiąc kwiecień 2006 r. i do 25 czerwca 2006 r. za miesiąc maj 2006 r., czym naraziła na uszczuplenie należny z wyżej wymienionego tytułu w podanym okresie podatek akcyzowy w łącznej kwocie 197 576,00zł tj. przestępstwa skarbowego opisanego w art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za tenże czyn na podstawie art. 54 § 2 .k.k.s wymierzył jej karę 250 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda stawka dzienna.

Nadto, opisanym wyrokiem uznał oskarżoną K. Ś. za winną tego, że działając w warunkach czynu ciągłego za okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 28 lutego 2005 r. i za okres od dnia 1 kwietnia do dnia 23 sierpnia 2005 r. nie ujawniła właściwemu organowi podatkowemu tj. Naczelnikowi Urzędu Celnego w W. przedmiotu ani podstaw opodatkowania tj. sprzedaży oleju opałowego na inne cele niż opałowe w ilości łącznej 19 030,00 litrów o wartości szacunkowej 57 090,00 złotych, oraz że nie złożyła za te miesiące w ustawowym określonym terminie tj. do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu w którym powstał obowiązek podatkowy, deklaracji podatkowych dla podatku akcyzowego, tj do 25 lutego 2005 r. za miesiąc styczeń 2005 r., do 25 marca 2005r. za miesiąc luty 2005r., do 25 maja 2005r. za miesiąc kwiecień 2005 r., do 25 czerwca za miesiąc maj 2005 r., do 25 lipca 2005 r. za miesiąc czerwiec 2005 r., do 25 sierpnia 2005 r. za miesiąc lipiec 2005 r. i do 25 września 2005 r. za miesiąc sierpień 2005 r. przez co naraziła na uszczuplenie należy z powyższego tytułu w podanym okresie podatek akcyzowy w łącznej kwocie 22 456,00zł, tj. przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. i wymierzył jej za to na podstawie art. 54 § 2 k.k.s. karę 80 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda stawka dzienna.

Oprócz powyższego, Sąd Rejonowy w Wałbrzychu uznał oskarżoną K. Ś. za winną tego, że uchyliła się od opodatkowania za miesiąc październik 2008 r. poprzez nieujawnianie właściwemu organowi dla podatku akcyzowego, tj. Naczelnikowi Urzędu Celnego w W. przedmiotu oraz podstawy opodatkowania, tj. sprzedaży oleju opałowego do celów innych niż opałowe, powstałej, z uwagi na brak oświadczeń o jego przeznaczeniu, w ilości 3 988,00 litrów o wartości szacunkowej 11 964,00 złotych, a także nie złożyła deklaracji dla podatku akcyzowego z tytułu sprzedaży oleju opałowego w sposób nieudokumentowany za wyżej wymieniony miesiąc do 25 dnia miesiąca następnego po miesiącu, w którym nastąpiła jego sprzedaż, tj. do 25 listopada 2008 r., przez co naraziła na uszczuplenie należny podatek akcyzowy w kwocie 7 976,00 złotych, tj. przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 i 2 k.k.s., za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i wymierzył jej na podstawie art. 54 § 2 k.k.s. karę 25 stawek dziennych grzywny po 100zł każda stawka dzienna.

Następnie na podstawie art. 39 § 1 k.k.s. połączył oskarżonej orzeczone w wyroku kary jednostkowe grzywny i wymierzył karę łączną 300 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda.

Z opisanym wyrokiem nie pogodził się obrońca oskarżonej K. Ś., który w apelacji zaskarżył go na korzyść oskarżonej w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, zarzucając mu rażąco niewspółmierność wymiaru kary grzywny i wysokości stawki dziennej polegającą na wymierzeniu oskarżonej kary przez Sąd I Instancji w sposób przenoszący karę wystarczającą dla osiągnięcia stawianych przed nią celów, wobec okoliczności wedle której nie istnieje niebezpieczeństwo powrotu do przestępstwa oskarżonej i tym samym wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej kary łącznej grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 50 zł każda stawka dzienna. Obrońca wskazał, iż oskarżona od dnia popełnienia zarzucanych jej czynów zmieniła swoje zachowanie poprzez podjęcie pracy za granicą, ustabilizowanie swojego życia poprzez sprawowanie stałej opieki nad swoim dzieckiem, zapewnienie matki o spełnieniu ciężących na niej zobowiązań wynikających z popełnienia przez nią opisanych w wyroku czynów karalnych. Obrońca zwrócił również uwagę na okres czasu, który upłynął od czasu faktycznego popełnienia zarzucanych oskarżonej czynów do daty wyrokowania w przedmiotowej sprawie, przez co orzeczona kara nie spełni swojego celu w postaci kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa a także w zakresie prewencji indywidualnej. Obrońca podniósł, iż wyjazd za granicę oskarżonej umożliwił jej podjęcie się tam pracy zarobkowej, dzięki której jest w stanie zapewnić sobie i swojej córce warunki bytowe i umożliwić wypełnienie powstałych zobowiązań podatkowych względem urzędu. Wskazał, iż warunki materialne i możliwości zarobkowe oskarżonej są wystarczające, by uznać orzeczoną karę jako zbyt surową.

Na rozprawie obrońca doprecyzował wniosek zawarty w apelacji i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie za czyn pierwszy 200 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda, za czyn drugi po 50 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda i za czyn trzeci 20 stawek po 50 złotych każda i wymierzenie kary łącznej 250 stawek dziennych grzywny po 50 złotych każda.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej jest oczywiście bezzasadna.

Sąd I instancji zgromadził obszerny materiał dowodowy, prawidłowo go ocenił, a wyprowadzone wnioski przekonująco uzasadnił, czego strona skarżąca nie podważa, a i sąd odwoławczy nie kwestionuje.

Zgodnie z art. 12 § 2 k.k.s. i art. 13 § 1 k.k.s. Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez kodeks bacząc, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają one osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, środek karny lub inny środek, sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie uszczupлению należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie.

W świetle ujawnionych okoliczności sprawy i opisanych dyrektyw wymiaru kary brak jest podstawy do uznania orzeczonej w niniejszej sprawie kary grzywny (zarówno jednostkowych jak i łącznej) wobec oskarżonej jako rażąco surowej w rozumieniu przepisu art. 438 pkt. 4 k.p.k., a wręcz, zdaniem Sądu odwoławczego, jawi się ona jako kara łagodna, uwzględniająca okoliczności podniesione przez obrońcę oskarżonej.

W normie wynikającej z art. 12 i 13 k.k.s. nie mieści się podnoszona przez obrońcę oskarżonej okoliczność, w której znaczny upływ czasu od dnia popełnienia czynów zabronionych do dnia wyrokowania winien mieć wpływ na wymiar orzeczonej kary i jako taka nie może mieć ona wpływu na tenże.

W szczególności, zdaniem Sądu Odwoławczego, orzeczona przez Sąd I Instancji kara oddaje w sposób zupełny stopień winy oskarżonej, uwzględnia rodzaj i stopień naruszenia ciężącego obowiązku finansowego w postaci narażenia przez nią na uszczuplenie podatku akcyzowego poprzez popełnienie trzech opisanych czynów karalnych na łączną kwotę 228 008 złotych, a także zachowanie się oskarżonej po popełnieniu przez nią czynów zabronionych, co Sąd Rejonowy miał ma względzie, uzasadniając, iż po ujawnieniu pierwszego z czynów przez uprawniony organ kontrolny nie porzuciła ona stosowanej bezprawnej praktyki. Sąd I instancji, wbrew twierdzeniom obrońcy, uwzględnił, iż oskarżona obecnie pracuje za granicą, gdzie uzyskuje dochody i opiekuje się swoim dzieckiem i to ta okoliczność uzasadniła w przekonaniu Sądu wysokość stawki dziennej na kwotę 100zł. Nadto, Sąd Odwoławczy podziela zapatrywania Sądu I Instancji co do stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego dopuściła się oskarżona a także spełnienia celów orzeczonej kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z przytoczonych względów zaskarżony wyrok jako w pełni trafny należało utrzymać w mocy.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 14 ust. 2 pkt. 4 oraz § 19 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz. U. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.

O zwolnieniu oskarżonej od obowiązku poniesienia kosztów sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k.